

ת"פ 7645/06/14 - מדינת ישראל נגד עאיד מסאלמה

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 7645-06-14 מדינת ישראל נ' מסאלמה
לפני כבוד השופטת עדי אייזנר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עאיד מסאלמה

ע"י ב"כ עו"ד ליאור רונן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת דין זו, בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם, מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, בהתאם להוראות סעיף 274 (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. על-פי כתב האישום, ביום 31.8.13 בשעה 05:30 בבקר או במועד הסמוך לכך, ברח' הקליטה בעיר אשדוד, נעצר הנאשם ע"י שוטרים, בחשד לביצוע דבר עבירה, ונלקח בניידת לתחנת המשטרה. בניידת המשטרה, במהלך ניסיון לאזוק את הנאשם, תקף הנאשם את השוטר ליאור ליברטי (להלן: "**ליברטי**"), בכוונה למנוע ממנו למלא את תפקידו, בכך שאחז בידו הימנית, באמצעות שתי ידיו, ושרט באמצעות שיניו את האצבע האמצעית של ידו הימנית של ליברטי. כתוצאה מכך, נגרמה לליברטי חבלה של ממש, בדמות פצע מדמם וסימן נשיכה באצבע האמצעית של כף יד ימין.

3. בדיון שהתקיים ביום 14.10.15 (בפני כבוד השופט עמית כהן), כפר הנאשם בעובדות כתב האישום, וטען כי הוא זה שהותקף ע"י השוטרים, וכתוצאה מהתקיפה נגרמו לו חבלות, בגין הוגשה תלונה למח"ש.

פרשת התביעה

עמוד 1

4. מטעם התביעה העידו שני שוטרים ומתנדב, אשר לקחו חלק באירוע: ליברטי, זכר טורנקוב, שהיה ראש הצוות (להלן: "זכר"), והמתנדב משה בראון (להלן: "המתנדב").

בנוסף, הובאו לעדות החוקרים אנה שפירו ויעקב פלג.

נפנה לבחון את מסכת עדויות עדי התביעה, ביחס לכל שלבי האירוע.

מהלך אירוע המעצר ברחוב הקליטה

5. ליברטי העיד, כי במהלך סיור שגרתי באזור הרלבנטי, עצר הצוות ליד רכב, שלצדו עמדו שני אנשים "שהתעסקו איתו". האחד עמד מימין לרכב, והשני משמאלו. ראש הצוות הזדהה כשוטר בפני השניים, ואז פתחו השניים במנוסה.

בשלב זה יצא ליברטי מהרכב יחד עם הנהג שנהג בניידת, והחל לרדוף אחרי החשוד, תוך שבשלב זה מתייחס ליברטי בעדותו לאדם אחד בלבד (עמ' 5 שורות 20-21). בשלב מסוים ניתק קשר העין עם החשוד שברח, וליברטי והשוטר הנוסף חזרו לכיוון מקום הימצאותו של הרכב.

במקביל, בכל אותה העת, נותר איש הצוות השלישי בסמוך לרכב, יחד עם החשוד השני, הוא הנאשם. ליברטי העיד, כי שאל את הנאשם שאלות לגבי מעשיו במקום, ותשובותיו של הנאשם היו תמוהות. כך, השיב הנאשם, שהגיע לחבר בשם יעקב, אך לא זכר היכן יעקב מתגורר, וטען שממתין למונית. אחר כך טען שהלך לים.

ליברטי מסר, כי במשך פרק זמן זה, אזעקת הרכב פעלה ללא הפסקה. נערך חיפוש על גופו של הנאשם, נתפסו מפתחות הרכב, והנאשם טען כי הרכב שייך לאחיו.

בהמשך העיד ליברטי, כי הנאשם נעצר, לווה על ידו לניידת, ונאזק באזיקים, בתוך הניידת. ליברטי העיד, כי הנאשם התנגד לפעולת האיזוק עם ידיו, לא איפשר את ביצוע הפעולה באופן רגיל, כך שליברטי אזק את הנאשם ביד אחת בלבד, בעוד שהנאשם מונע ממנו לאזוק את ידו השניה, תוך שהוא מצמיד את ידיו לגופו. ליברטי טען, כי החזיק בנאשם בחוזקה, והנאשם "שרט אותי או נשך אותי עם שיניים" (עמ' 6 שורה 4). ליברטי העיד עוד, כי במהלך אירוע זה נתן לנאשם מכה לפנים, כדי להיזק את פיו של הנאשם מידו, על מנת שלא ינשך אותו. עוד ציין, כי שאל את הנאשם האם הוא חולה, מאחר וירד לו דם, והנאשם ענה שהוא חולה בצהבת.

מעבר לעדותו כפי שנשמעה בפני ביהמ"ש, הוגשו שני מסמכים נוספים שנמסרו מפי ליברטי:

- דו"ח הפעולה נ/2, אותו מיהר ליברטי לרשום לאחר האירוע, ביום 31.8.13, ומיד לאחר שסיים למלא אותו, ניגש לביה"ח.

- **נ/3**, עדותו של ליברטי בפני החוקרת אנה שפירו, שנגבתה ממנו בחלוף מספר ימים, ביום 2.9.13.

ליברטי העיד כי כעבור יום-יומיים כשחזר לתחנה, נגבתה ממנו עדות מפורטת וצולמה החבלה ביד, שנגרמה במהלך המעצר.

6. עדות זו של ליברטי, כפי שנמסרה בפני ביהמ"ש, מעוררת מספר קשיים מהותיים, הנוגעים ללב הסיטואציה.

בניגוד לעדותו, בדו"ח הפעולה שמילא ליברטי ביום 31.8.13, **נ/2**, נכתב כי זוהא אדם **אחד** חשוד, מתעסק עם רכב, לבוש חולצה אפורה קצרה וג'ינס כחול ארוך.

כזכור, בביהמ"ש העיד ליברטי כי ליד הרכב עמדו לכאורה **שני** אנשים.

על פי **נ/2**, החל אותו אחד במנוסה, וליברטי, וראש הצוות זכר, פתחו במרדף אחריו. לאחר שנמלט אותו חשוד, דיווח ליברטי לניידת אחרת על הבריחה, תוך שהחל חוזר לכיוון הרכב החשוד. שם ראה את המתנדב יחד עם הנאשם, ואז תישאל את הנאשם, כמפורט לעיל.

עולה אם כן, כי בניגוד לגרסה שנמסרה בביהמ"ש, לפיה מלכתחילה הבחין הצוות בשני חשודים "מתעסקים" עם רכב, לפי **נ/2**, היה בסמוך לרכב אדם אחד בלבד, שברח, שהוא כאמור, איננו הנאשם.

לפי **נ/2**, רק כאשר שב ליברטי לרכב, הבחין במתנדב יחד עם הנאשם, ואז החל לשאול אותו שאלות שונות באשר למעשיו במקום, תוך שלטענתו, מסר הנאשם תשובות תמוהות, ואף "**חושב הרבה ומהרהר לפני כל שאלה**" (**נ/2**, שורה שביעית מהסוף).

בנוסף, בנמצא **נ/3**, עדות שמסר ליברטי לחוקרת אנה שפירו, ביום 2.9.13, מספר ימים אחרי האירוע. שם העיד כי זיהו ליד הרכב **שני אנשים**, ולאחר שהניידת עצרה ליד הרכב והשניים נשאלו למעשיהם, החל אחד מהם לברוח. זכר וליברטי יצאו מן הניידת והחלו רודפים אחריו. לאחר שאותו אחד הצליח לברוח, שבו לכיוון הניידת, שם היה כל העת המתנדב יחד עם החשוד השני, הוא הנאשם.

כשנשאל ליברטי באשר לשוני המהותי בין הגרסאות ענה "**מה שרשום בעדות זה מה שהיה. אם רשום שני אנשים אז היו שני אנשים**" (עמוד 8, שורה 9), וכיוון לגרסה המופיעה ב**נ/3**.

7. מנגד, מעדותו של זכר, ראש הצוות, עלה כי ליד הרכב זיהו הצוות **אדם אחד**, אשר אין חולק כי הוא אינו הנאשם. כשהתקרבו לרכב, החל אותו אחד במנוסה. זכר וליברטי החלו במרדף רגלי אחריו, אולם הוא לא נתפס. אז חזרו השניים לכיוון הרכב, שם היה המתנדב עם חשוד. המתנדב ציין בפני זכר, שעיקב את

החשוד, שהוא למעשה הנאשם שבפני.

זכר העיד גם הוא, שהנאשם לא ידע להשיב לשאלות אנשי הצוות, ולא סיפק הסבר למעשיו במקום בשעת בקר מוקדמת.

זכר העיד כי ביקש לבדוק את הרכב במסוף, ועלה כי הוא רשום על שם אישה שאינה תושבת אשדוד. נעשה ניסיון ליצור עימה קשר, אשר לא צלח.

באופן תמוה, העיד זכר מספר שאלות לאחר מכן, כי לא היה ברשותו מסוף, והוא הסתמך על מי שעונה לו בניידות אחרות, שבהן קיים מסוף. לטענתו ברוב ניידות הבילוש לא מותקן מסוף, ובעת האירוע נשוא האישום "עלה" מול ניידת לצורך עריכת הבדיקה, עובדה אשר לא אוזכרה מצדו של ליברטי.

זכר אישר כי הרכב היה פתוח, וכי האזעקה פעלה, דבר אשר עורר את חשדם של השוטרים, שהרכב נפרץ.

בנקודה זו, כך העיד זכר, ניגש לנאשם, והודיע לו שהוא עצור בחשד לשב"ר, וביקש מליברטי שיהיה ביחד עם הנאשם בניידת. זכר התקשר לקצין התורן לבקש סיוע.

מעדות זו עולה, כי הצוות זיהה ליד הרכב **אדם אחד** בלבד, ורק כשחזרו ליברטי וזכר מהמרדף, ראו את המתנדב, שעיכב את הנאשם.

8. המתנדב משה בראון, העיד אף הוא בפני ביהמ"ש, וציין כי במהלך סיור שגרתי הבחינו בבן מיעוטים "**בתנועה חשודה שהיתה ליד רכב מסוג מיצובישי**" (עמ' 15 שורות 7-8). בעת שהתקרבו עם הניידת לאותו אחד, פתח הנ"ל בריצה, זכר וליברטי ירדו מהניידת והחלו רודפים אחריו. כאמור, אין חולק כי אותו נמלט אינו הנאשם.

בשלב זה, העיד המתנדב, כי עבר לשבת בכסא הנהג, והחל לנסוע לכיוון שאליו רצו השניים. בהוראתו של זכר, החל המתנדב לנסוע לכיוון רחוב בני ברית, נסע עוד כמה רחובות, והבין מזכר שיש כוונה לחפש את הנמלט בכניסות הבתים. בשלב זה החל המתנדב לחזור עם הניידת לאזור האירוע, על מנת לקחת את פרטי הרכב, ואז לראשונה נתקל בנאשם, באזור הרכב. המתנדב העיד כי "**היה משהו לא ברור בתנועות שלו, בהליכה שלו, הוא כאילו, תנועה חשודה מבחינתי**" (עמ' 15 שורות 22-23).

המתנדב העיד כי עצר, ירד מן הניידת, ביקש מן הנאשם לעצור, שאל אותו באשר למעשיו באזור, תוך שהנאשם השיב תשובות לא ברורות. דבר זה העלה את חשדו של המתנדב, ולכן הודיע לנאשם כי הוא מעוכב. המתנדב הודיע לזכר כי עיכב חשוד, דהיינו, את הנאשם, כעבור מספר דקות חזרו ליברטי וזכר, ואז עבר הטיפול באירוע לידיהם.

גם מעדותו של המתנדב עולה כי מלכתחילה, היה ליד הרכב אדם אחד, שעורר את חשדו של הצוות, והוא אינו הנאשם. אותו אדם נמלט רגלית מן המקום.

9. עולה, אם כן, כי עדותו של ליברטי עומדת בסתירה לעדות זכר והמתנדב. השניים העידו, כי מלכתחילה, עמד ליד הרכב אדם אחד, שאינו הנאשם, ולמעשה, את הנאשם פגשו לראשונה לאחר שהסתיים המרדף.

מנגד, ליברטי העיד בביהמ"ש כי היו שני אנשים בסמוך לרכב.

בנ/2, אשר נערך בסמוך לאירוע, ציין כי היה אדם אחד, ובנ/3, עדות מטעמו שנמסרה ב 2.9.13, ציין כי היו שני אנשים. בביהמ"ש טען, כי הנכון הוא האמור בנ/3.

בנוסף, ליברטי העיד כי בזמן שהוא וזכר רצו אחרי החשוד השני, נשאר המתנדב עם הנאשם, אולם כפי שהובא לעיל, עדות זו סותרת את עדות המתנדב, לפיה בעת שהחלו ליברטי וזכר במרדף אחר הנמלט, עבר למושב הנהג והחל לנסוע לכיוונם, ורק לאחר מכן, כששב למקום האירוע, הבחין בנאשם, שעורר את חשדו (עמ' 15, שורות 13-14, שורות 20-22).

האיזוק

10. בביהמ"ש העיד ליברטי כי אזק את הנאשם בעת שהיו שניהם בתוך הניידת.

בנ/2, שהוא דו"ח הפעולה הראשון שמילא ליברטי בסמוך לקרות האירוע, אין כל אזכור לאיזוק. נכתב שם, כי לאחר שזכר הודיע שהנאשם עצור, ליברטי פנה עם הנאשם לניידת, וישב לידו מאחור "פתאום לפתע תפס החשוד את כף ידי הימנית עם שני ידיו וניסה לנשוך את ידי, החשוד הצליח לשרוט אותי עם שיניו באצבע האמצעית בכף יד ימין בדיוק באמצע". כאמור, בנ/2 אין אמירה של ליברטי, לפיה הנשיכה בוצעה תוך כדי התנגדות לניסיונו לאזוק את הנאשם, אלא "פתאום לפתע".

בנ/3, עדות ליברטי שנמסרה לחוקרת אנה בחלוף 3 ימים, מסר ליברטי כי לאחר שזכר הודיע שהנאשם עצור בחשד לשביל"ר, נותר ליברטי עם החשוד לבדו, הוביל אותו לניידת, הודיע לו שהוא עצור, החשוד התיישב במושב הימני מאחור, ליברטי נעל את דלת הניידת, נכנס למושב האחורי שמאחורי הנהג, ובעת שניסה לאזוק את הנאשם, התנגד הנאשם, משך את ידיו לאחור, והצמיד אותן לגופו. ליברטי הרים את ידו של הנאשם, אזק יד אחת של הנאשם, הנאשם המשיך להתנגד ולהתפרע, משך ידיו, ואז נתן לו ליברטי מכה בחזה, מתחת לכתף, באמצעות המרפק הימני, וכשביקש לאזוק את ידו השנייה של הנאשם, המשיך הנאשם להתנגד, התכופף, תפס את יד ימין של ליברטי בשתי ידיו ונשך את ליברטי באצבע האמצעית. ליברטי ציין בנ/3, שכתוצאה מכך, באופן אוטומטי, נתן לנאשם מכה בפנים, כדי להרחיק אותו ממנו. אז הבחין שיורד לו דם מן האצבע, והצליח לכבול את הנאשם.

על פי נ/3, שורה 32 ואילך, **בשלב זה נכנסו לניידת זכר והמתנדב**, ליברטי ציין בפניהם כי הנאשם נשך אותו, שאל את הנאשם האם הוא חולה במשהו, והנאשם השיב שחולה בצהבת, אך לא ידע לומר איזו צהבת, ואף טען שנוטל כדורים. ליברטי ציין, כי הדבר גרם לו ללחץ, הוא התקשר למד"א, אשר הפנה אותו מיידית למיון, ואז רשם דו"ח קצר, הוא נ/2, ונסע לביה"ח לקבל טיפול רפואי. בפני ביהמ"ש הוצגה תעודה רפואית, ת/2, מיום 31.8.1, בשעה 7:10.

כאמור לעיל, בנ/2 אין אזכור לכל המפורט בנ/3.

בעדותו בביהמ"ש טען ליברטי כי נ/2 מולא בהיותו בסערת רגשות, ולכן אינו מלא, ומה שמבטא את התרחשות העניינים הוא נ/3. כמו כן ציין, כי הנאשם לא תקף אותו, והתנהגותו התבטאה בכך שהתנגד לאיזוק. בנוסף העיד ליברטי, כי לא הרביץ לנאשם (עמ' 13, שורות 19-31).

11. זכר טען, כי אינו יכול לזכור מי אזק את הנאשם, מאחר והאירוע היה לפני כ- 3 שנים, ואם דו"ח הפעולה אינו מציין זאת, אינו יכול לזכור.

עוד העיד זכר בחקירתו הנגדית, כי יכול להיות שהוא והמתנדב אזקו את הנאשם והכניסו אותו לניידת, או כל אחד מהם. כשנשאל מדוע הדברים אינם מופיעים בדו"ח הפעולה שלו ציין, כי כנוהל, בשלב שבו מודיעים לחשוד שהוא עצור, גם שמם לו אזיקים, ואף שהדברים לא נרשמו בדו"ח הפעולה, מן הראוי היה שירשמו (עמ' 27, שורות 15-21).

זכר העיד עוד, שליברטי היה ברכב עם הנאשם, ואז **יצא** ואמר שננשך על ידי הנאשם, שאמר לו שהוא חולה צהבת (עמ' 23, שורות 3-6).

זכר טען בביהמ"ש, כי לא זכור לו שהנאשם היה חבול, ואם היו סימני חבלה על הנאשם, היו הדברים נרשמים על ידו.

כמו כן העיד זכר, כי **לא** שמע את הנאשם אומר לליברטי כי הוא חולה בצהבת.

12. המתנדב העיד כי למיטב זכרונו, ליברטי אזק את הנאשם, **ולאחר מכן נכנס לניידת** מאחור, המתנדב נהג, וזכר ישב לצידו (עמ' 16, שורות 6-7). בהמשך אף העיד, כי ליברטי וזכר הושיבו את הנאשם בכיסא האחורי, לאחר האיזוק (עמ' 22 שורות 7-8).

עוד העיד, כי אינו זוכר שהיתה אלימות מצד השוטרים כלפי הנאשם, ואף לא אלימות מצד הנאשם. המתנדב אף העיד, כי בעת שפנה לנאשם, שיתף הנאשם פעולה, ומסר לו לבקשתו תעודת זהות.

המתנדב העיד, כי אינו זוכר שהנאשם היה חבול בעינו, וזאת חרף תמונה שצולמה בעת שהנאשם הגיע לתחנת המשטרה, ת/4. עוד העיד, כי אינו זוכר שליברטי דימם, וזכר שליברטי "**בא אלי להגיד לי**", שלנאשם יש צהבת, ודבר זה נמסר לו בתחנה. המתנדב העיד כי הבין זאת משיחה שהיתה בין הצוות, במשרד (עמ' 21, שורות 12-24).

13. סיכום עדויות אנשי הצוות ביחס לסיטואציית האיזוק, והתנגדות הנאשם לכאורה, מעלה כי לא ניתן לקבוע מי אזק את הנאשם: האם ליברטי, אשר העיד כי הנאשם התנגד לניסיונותיו לאוזקו, או שמא זכר, אשר ציין כי אינו יכול לזכור, ולא פסל את האפשרות שהוא והמתנדב אזקו את הנאשם.

כך אף לא ברור האם בוצע האיזוק מחוץ לניידת, כפי שהעיד המתנדב, או שמא בתוך הניידת, כפי שהעיד ליברטי.

מעדותו של ליברטי עלה, כי מיד לאחר שנשך לכאורה, **נכנסו** זכר והמתנדב לניידת, והוא מסר להם שנשך. בשלב זה, ציין הנאשם כי הוא חולה בצהבת. אלא שהמתנדב העיד, כי לראשונה שמע על כך שהנאשם חולה בצהבת, מאוחר יותר, **בתחנה**, משיחות שהתקיימו בין הצוות במשרד. גם זכר טען, כי לא שמע את הנאשם אומר שהוא חולה בצהבת, ושמע זאת מליברטי, בעת שזה **יצא** מן הניידת, לאחר שלכאורה נשך.

המתנדב לא ראה את ליברטי מדמם, למרות עדותו של ליברטי כי דימם לאחר שנשך, ובשלב זה נכנס המתנדב וזכר לניידת.

14. יתרה מכך, באופן מפתיע, למרות ת/4 - תמונת הנאשם, בה נראית חבלה בלחיו הימנית מתחת לעין, ולמרות נ/1, תעודה רפואית מיום 31.8.13, בשעה 16:55, שבה קיימת אינדיקציה לחבלה בלחי הנאשם, וחרף העובדה שליברטי עצמו מאשר שנתן לנאשם מכה בפנים, זכר והמתנדב העידו כי לא ראו סימני חבלה על הנאשם.

יצוין, כי גם החוקרת אנה אישרה כי הנאשם היה חבול בעינו, וחבלה זו תועדה על ידה (ת/4).

15. אשר לנ/2 ו נ/3 - ראשית יש להפנות לכך, כי למרות טענתו של ליברטי, לפיה מילא את נ/2 בעודו נתון בסערת רגשות, ומיהר לקבל טיפול רפואי, הרי שעל פי המצוין בנ/2, כתב אותו ליברטי בשעה **16:30**, דהיינו, **כעשר שעות לאחר קרות האירוע**, שעה שמתעודת חדר המיון (ת/2) עולה כי ליברטי התקבל למיון בשעה 7:10 בבקר.

בעדותו טען ליברטי, כי השעה המופיעה על גבי נ/2 שגויה, וכי מילא את נ/2 בשעה 6:30 בבקר.

16. ומעל לכל זאת, באופן תמוה ביותר, חרף טענתו של ליברטי, כי היה נתון בסערת רגשות בעת שכתב את נ/2, לאור העובדה שנשך לכאורה, ונאמר לו על ידי הנאשם כי הוא חולה בצהבת, אין בנ/2, שנכתב לטענת ליברטי בסמוך לאירוע, כל אזכור לסוגיית האיזוק וההתנגדות לאיזוק, ואף לא למילה "צהבת".

גם אם ניתן לגלות הבנה לטענתו של ליברטי, כי מילא את הדו"ח בחופזה, מאחר ומיהר לקבל טיפול רפואי, לא ניתן להבין, הכיצד דווקא ליבת האירוע, והגורם המרכזי לחששו של ליברטי נעדרים מדו"ח הפעולה, בעוד החלק הראשון של האירוע, המרדף, המפגש עם הנאשם לאחר מכן, השאלות שהופנו לנאשם וכיוצ"ב, מפורטים כדבעי.

שהרי, הנשיכה ארעה לכאורה במסגרת ניסיונות ליברטי לאזוק את הנאשם, והתנגדותו של האחרון. כך גם חששו של ליברטי היה על רקע טענת הנאשם כי הוא חולה בצהבת, אלא שכאמור, שני עניינים מרכזיים אלה - התנגדות הנאשם לאיזוק והצהבת - אינם מוצאים כל ביטוי בנ/2.

17. בנ/3, עדותו של ליברטי בפני החוקרת אנה, שנמסרה 3 ימים לאחר האירוע, פירט ליברטי את מסכת האירועים, התנגדות הנאשם, הפעלת הכח מצידו כלפי הנאשם, והנשיכה. נראה, כי לאור העדרם של כל אלה מנ/2, ומנגד - הפירוט של הדברים בנ/3, יש יסוד להנחה שביקש הסנגור להניח, לפיה, נ/3, אשר נמסר כאמור, מספר ימים לאחר מכן, נמסר על ידי ליברטי, על רקע ההבנה, כי הנאשם מתכוון לפנות למח"ש, ולהתלונן על התנהלותו של ליברטי.

18. מכל מקום, לאור כל המפורט לעיל, נוכח הסתירות והתמיהות העולות מעדויות עדי התביעה באשר להשתלשלות העניינים בבקר האירוע, יש לקבוע כי לא עלה בידי התביעה להוכיח את קרות אירוע התקיפה, כמפורט בכתב האישום, התביעה לא השכילה להוכיח כי הנאשם התנגד לניסיונות ליברטי לאזוקו, וודאי שלא שרט או נשך אותו, ומשכך, יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו.

גרסת הנאשם

19. הנאשם נחקר במשטרה ביום 31.8.13 בשעה 08:16 (ת/5). חרף בקשתו להיוועץ עם עו"ד, המשיכה חקירתו להתנהל, תוך הערתו של החוקר פלג, כי אין מענה בסנגוריה.

בנוסף, נחקר הנאשם במשטרה ביום 2.9.13 בשעה 14:21 (ת/3).

בחקירותיו במשטרה מסר, כי אחיו ראמי הביאו לאשדוד, והוא הכיר חבר יהודי בשם יעקב, שהנאשם לא זכר את מספר הטלפון שלו. בעת שהלך ברגל, ברחוב, ניגש אליו לפתע בלש, סטר לו, חנק אותו, ביקש ממנו להציג תעודת זהות, החל מתשאל אותו בשאלות רבות. אחר כך הגיעו שני בלשים נוספים, שהחלו להכותו באמצעות אגרופים. הנאשם טען, כי הבלש קרא בקשר "מצאתי את הבן זונה".

בת/5 מסר הנאשם מספר טלפון של אחיו ראמי, שהוא אחיו למחצה, המתגורר בירושלים (הנאשם מתגורר בבאר שבע). בחקירתו מיום 2.9.13 - ת/3, הטיחה החוקרת אנה בנאשם, כי על פי רישומי המחשב, אין לו אח בשם ראמי, ואף מספר הטלפון שמסר, נבדק, ונמצא לא נכון, אולם מספר הטלפון אליו ניסתה החוקרת לחייג, לא צויין.

כנשאל הנאשם, מה היו מעשיו ליד רכב המיצובישי הירוק, השיב כי הגיע לקחת את הרכב, שאחיו רכש לפירוק, באמצעות גרר. לטענתו, בעת שהגיעו השוטרים, טרם הזמין את הגרר, והתכוון לעשות זאת. הנאשם טען, כי מדובר ברכב שהורד מהכביש. כמו כן, אישר כי נמצאו באמתחתו מפתחות הרכב.

כשנשאל הכיצד אין התאמה בין מספר הרישוי של הרכב למספר השלדה, לא ידע הנאשם להסביר את ההבדל, וטען שלמיטב ידיעתו מדובר ברכב שהורד מהכביש, וכלל אינו עם מספר.

בהמשך ת/5, לאחר סיום החקירה, מופיעות מספר שאלות בכתב יד, במסגרתן מכחיש הנאשם שנשך את השוטר, ואף טוען כי אינו חולה בצהבת, היתה לו צהבת בעבר "**והלך**". לא ברור מדוע הוספו שאלות אלה בכתב יד, לאחר שחקירת הנאשם הסתיימה לכאורה, וכן לא ברור כיצד נשאל הנאשם באשר לצהבת, שעה שבשלב זה היה מונח בפני החוקר פלג רק נ/2, דו"ח הפעולה שמילא ליברטי, שבו כאמור, אין אזכור לעניין הצהבת. הדברים תמוהים.

גם בת/5 וגם בת/3 טוען הנאשם, כי השוטרים היכו אותו.

בת/5 לא תיעד החוקר פלג כל חבלה על גופו של הנאשם.

בת/3, שהוא מאוחר יותר לת/5, ונגבה מן הנאשם 3 ימים לאחר מכן, ציינה החוקרת אנה כי יש סימן כחול מתחת לעין ימין. כמו כן, כזכור בנמצא ת/4 - תמונת הנאשם שבה נראית חבלה מתחת לעין ימין, וכן נ/1, תעודה רפואית ממנה עולה כי הנאשם היה חבול בלחיו.

בנסיבות אלה, תמוהה ביותר עדותו של החוקר פלג, אשר חקר את הנאשם לאחר שהובא לתחנה, עוד ביום האירוע, לפיה לא הבחין בסימני חבלה על הנאשם, מה גם שליברטי עצמו אישר כי נתן לנאשם מכה בפנים.

במסגרת ת/3 טען הנאשם, כי הוכה על ידי השוטרים, ולא נשך. הנאשם טען, בפני החוקרת אנה כי אינו חולה, אולם אישר שהשוטר שאל אותו, ענה בחיוב, אולם לא הבין מה היתה כוונת השוטר. הנאשם טען שוב, כי הוכה על ידי השוטרים, אולם ציין, כי הנהג (המתנדב) לא הרביץ לו, רק קילל.

20. בחקירתו בביהמ"ש שב הנאשם וטען, כי בעת שהיה ברחוב, עצר לידו שוטר, ביקש ממנו להציג תעודת זהות והנאשם נענה לכך. לאחר בדיקה שערך השוטר, שמע הנאשם את השוטר אומר במכשיר הקשר

"תפסתי את הבן זונה". לשאלות השוטר, ענה הנאשם כי הוא נמצא במקום עם חבר, וכי לא גנב את הרכב. לאחר מכן, הגיעו שני שוטרים נוספים, והחלו לשאול שאלות שונות. הנאשם ציין, כי שמע שהשוטרים מדברים ביניהם על מישהו שברח.

בשלב זה, כך לטענת הנאשם, ניגש אליו ליברטי, הודיע לו שהוא עצור ואזק אותו, שעה שהוא מחוץ לניידת.

הנאשם ציין כי לא התנגד לכך, ואף הושיט את ידיו לאזיקים. ליברטי פתח את דלת הניידת על מנת הנאשם יכנס אליה, ולטענתו, זכר בעט בו פנימה. ליברטי התיישב ליד הנאשם מאחור, החל לשאול אותו ביחס למעשיו באזור, ואף נתן לו אגרוף לפנים ולחזה.

הנאשם הכחיש כי ניסה להתנגד לאיזוק, וטען כי החוקרים שחקרו אותו לאחר שהגיע לתחנה, ראו את סימני המכות על פניו.

לאורך כל עדותו, שב הנאשם על הרגשתו לפיה "אני לא הייתי בנאדם שם, לא היה לי זכויות שם, לא היה לי כלום שם" (עמ' 47 שורה 12), "...לא דיבר איתי כמו בנאדם, כחשוד, דיבר איתי ככלב" (עמ' 57 שורה 27), כאשר לטענתו, זו גם הסיבה שנלקח לקבלת טיפול רפואי רק בשעות אחר הצהריים, למרות שהאירוע אירע בשעות הבקר המוקדמות. יצוין כי על פי נ/1, התקבל הנאשם בחדר המיון בשעה 16:55.

הנאשם עמד בחקירתו הנגדית על גרסתו, לפיה הגיע לאשדוד לבקשת אחיו, שקנה רכב לפירוק, וביקש להזמין גרר. כשנשאל בחקירתו הנגדית ביחס לכך שלא היה בידיו טלפון, באמצעותו יכול היה להזמין גרר, ציין, שלא הזמין גרר בפועל, אלא התכוון לעשות כן.

כשנשאל מדוע לא עמד על המשך בירור תלונתו במח"ש, נוכח התנהגות השוטרים כלפיו, טען כי סבר שלא יאמינו לו, מה גם שבאותה התקופה התארס, התחתן, ובהמשך נולדו לו שתי בנות. מתשובות הנאשם, בכל הנוגע להתנהלות השוטרים באירוע, ובטיפול בהתנהלותם לאחר מכן, באה לידי ביטוי תחושת השפלה וחוסר אמון במערכת, וזו הסיבה שבגינה בחר שלא להמשיך ולעמוד על בירור תלונתו (עמ' 59 שורות 1-8).

21. סיכום עדותו של הנאשם מביא למסקנה, כי גרסתו היתה עקבית. הנאשם הכחיש מכל וכל כי נשך את ליברטי, ואף הכחיש כי התנגד לאיזוק, אשר בוצע לטענתו, בעת שהיה מחוץ לניידת - טענה העולה בקנה אחד עם עדותו של המתנדב, וסותרת את גרסתו של ליברטי.

הנאשם טען כי ליברטי היכה אותו בעודם בניידת, בחזה ובפנים, וטענה זו עולה בקנה אחד עם עדותו של ליברטי עצמו, שאישר זאת, אף שטען שעשה כן במענה להתנגדות הנאשם לאיזוק.

גרסת הנאשם נותרה עומדת על כנה הן בת/5, הן בת/3 והן במסגרת עדותו בביהמ"ש.

עמוד 10

22. לא מצאתי ממש בניסיונות התביעה לטעון, כי הנאשם ויתר על בירור התלונה כנגד השוטרים, מאחר וידע כי אין בה ממש. סביר בעיני הטעם שמסר הנאשם, לפיו, לאחר ששוחרר מן המעצר, שקע בניהול חייו, התחתן, ואף לאחר שהתייעץ, סבר, שלא יאמינו לגרסתו, ועל כן לא ערך בירור ביחס לגורל התלונה.

כחוט השני עברה במהלך כל עדותו של הנאשם התחושה, כי זכה ליחס משפיל, נאלץ לספוג מכות ללא כל טעם או סיבה מוצדקת, בקשותיו להתייעץ עם עו"ד נענו בניסיון רפה ליצור קשר עם הסנגוריה, והחקירה נמשכה למרות בקשתו להתייעץ עם עו"ד, וחרף העובדה כי לא ניתנה לו האפשרות לעשות כן.

משכך, מצאתי לקבל ולהעדיף את גרסת הנאשם, וזאת אף לאור הקשיים שעלו מעדויות עדי התביעה ביחס להתנהלות הנאשם בעת האיזוק, כפי שפורט לעיל. משכך, יש לשוב על הקביעה דלעיל, לפיה הנאשם כלל לא התנגד לאיזוק, שיתף פעולה, נאזק ללא כל התנגדות מצידו, ומבלי שנשך או שרט את ליברטי.

סוגיות נוספות

23. נוכח מסקנתי בדבר זיכוי של הנאשם, על יסוד הקביעה העובדתית, כי הנאשם לא ביצע את פעולות ההתנגדות והתקיפה המיוחסות לו בכתב האישום, לא מתעורר הצורך לדון בהרחבה בסוגיות נוספות שעלו במהלך הדיונים, ואסתפק במספר הערות קצרות לגביהן:

24. **שאלת חוקיות העיכוב והמעצר** - לטענת הסנגור, בעניינו של הנאשם לא התעורר כל חשד סביר לביצוע עבירה, אשר הצדיק את מעצרו, ועל כן, גם אם התנגד הנאשם, לא קמה עבירה של תקיפת שוטר לשם הכשלתו בתפקידו, שכן המעצר לא היה חוקי.

עצם הימצאותו של הנאשם בקרבת רכב, ממנו נמלט אדם אחר, אין בה כשלעצמה, לבסס חשד סביר. אולם צירוף הימצאותו של הנאשם שם, בשעת בקר מוקדמת, יחד עם מסירת תשובות, אשר נראו למתנדב, ובהמשך לשוטרים - תמוהות, וכן העובדה כי הרכב הופיע בבדיקה שערך זכר באמצעות ניידת אחרת במסוף (עמ' 26, שורות 12-13), על שם אישה שאינה מתגוררת באשדוד, כמו גם העובדה כי האזעקה ברכב פעלה, יכולים היו לבסס חשד סביר, אשר יצדיק את המשך התנהלות הצוות, בדמות עיכוב הנאשם בשטח. יתכן ואף היה בהם כדי להצדיק את החיפוש שנעשה אצל הנאשם, תוך שבעניין זה אין בידי לקבוע מסמרות ביחס לשאלה האם החיפוש היה טרם המעצר אם לאו, וכן, לגבי שאלת חוקיותו, שכן לאור המפורט להלן, אין לכך נפקות.

אולם, גם אם כך הם פני הדברים, וגם אם התנהלות הנאשם יכולה הייתה לעורר חשד סביר, אשר יצדיק עיכוב, ואף חיפוש, ספק רב בעיני, אם התקיים חשד סביר, הנדרש לשם מעצרו של הנאשם.

הדברים עולים בראש ובראשונה מעדויות השוטרים עצמם, אשר לא יכלו לספק תשובה לשאלה, ביחס לאיזו

עבירה, אם בכלל, התעורר חשד סביר בעניינו של הנאשם (עדות ליברטי, עמ' 11, שורה 11 ואילך, עדות המתנדב, עמ' 17 שורה 9 ואילך, עדות זכר עמ' 24, שורות 2-8, שורות 24-32, עמ' 25, שורה 15 ואילך, עמ' 27, שורות 1-4).

מעבר לכך, משבוצע החיפוש, ונמצאו אצל הנאשם מפתחות התואמים לרכב, ודאי שהיה בכך כדי לאיין במידה רבה את החשד הסביר, ככל שהיה כזה, טרם הצגת המפתחות.

כאמור, נוכח מסקנתי בדבר זיכוי הנאשם, אין צורך לקבוע מסמרות בעניין זה.

25. **זכות ההיוועצות** - כפי שפורט בסעיפים 18 ו- 21 לעיל, נראה כי זכותו של הנאשם להיוועץ עם עורך דין טרם חקירתו, הופרה ברגל גסה.

מת/5 עולה, כי לאור בקשת הנאשם להיוועץ עם עו"ד, נעשה ניסיון ליצור קשר עם הסנגוריה הציבורית, אולם חרף העובדה שלא היה מענה טלפוני במשרדיה, המשיכה חקירת הנאשם כסדרה, תוך שהחוקר גובה את עדות הנאשם, מבלי שזה יוועץ תחילה עם עו"ד, למרות שביקש זאת.

כאמור לעיל, נוכח מסקנתי בדבר זיכוי הנאשם, לא מצאתי צורך להרחיב על משמעותה ותכליתה של זכות ההיוועצות, ודאי על רקע פערי הכוחות המובנים בין חוקר לחשוד, ואף אין צורך להרחיב ביחס להשלכות אשר התנהלות כשזו עשויה להשליך, בעיקר ביחס לשאלת משקלה וקבילותה של הודעת נאשם, אשר נגבתה באופן כזה. אך נהיר הדבר, כי אין בידי להסכים עם התנהלות זו, ותוצאותיה עשויות היו להשליך באופן משמעותי על מעמדה של הודעת הנאשם.

26. **סוף דבר**, מכל המקובץ לעיל יש לקבוע כי הנאשם לא ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ולא תקף את השוטר ליברטי, באופן המפורט בכתב האישום, ועל כן הנני מזכה אותו מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, במעמד הצדדים